

SVEA HOVRÄTT
Mark- och miljööverdomstolen
Rotel 060204

DOM
2017-10-13
Stockholm

Mål nr
M 1554-17

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Östersunds tingsrätts, mark- och miljödomstolen, dom 2017-02-13 i mål nr M 2105-16, se bilaga A

PARTER

Klagande

Länsstyrelsen i Gävleborgs län
801 70 Gävle

Motparter

1. M.Z.

2. Västra Gästriklands samhällsbyggnadsnämnd
Sandvikens kommun
811 80 Sandviken

SAKEN

Strandskyddsdispens avseende brygga samt beslutad tomtplatsbestämning på fastigheten X i Sandvikens kommun

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSLUT

Mark- och miljööverdomstolen upphäver punkten 2 i mark- och miljödomstolens dom och fastställer Länsstyrelsens i Gävleborgs län beslut den 12 augusti 2016, dnr 526-3542-16, att upphäva nämndens beslut om strandskyddsdispens och tomtplatsbestämning.

Dok.Id 1367270

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 2290 103 17 Stockholm	Birger Jarls Torg 16	08-561 670 00 08-561 675 50	08-561 675 59	måndag – fredag 09:00–15:00
		E-post: svea.avd6@dom.se www.svea.se		

YRKANDEN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Länsstyrelsen i Gävleborgs län (länsstyrelsen) har yrkat att Mark- och miljööverdomstolen ska upphäva mark- och miljödomstolens dom och fastställa Länsstyrelsens beslut att upphäva nämndens beslut om strandskyddsdispens och tomtplatsbestämning.

M.Z. har motsatt sig ändring.

Västra Gästriklands samhällsbyggnadsnämnd (nämnden) har motsatt sig ändring.

UTVECKLING AV TALAN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Länsstyrelsen har till stöd för sin talan i huvudsak anfört följande: Den aktuella fastigheten har en areal om ca 1 700 m² som utgör landareal, fastigheten saknar vattenareal. Den aktuella flytbryggans storlek i vattnet kommer att uppgå till 10,4 m² med en landgång som är ett par meter lång och ca en meter bred. En brygga är en anläggning som kan avhålla allmänheten från att beträda ett område där den annars skulle få färdas fritt.

Länsstyrelsen delar domstolens bedömning att landområdet mellan byggnaderna och vattenlinjen upplevs som ianspråktaget. Länsstyrelsen anser dock att vattenområdet ska anses som allemansrättsligt tillgängligt, detta då allmänhetens rätt att röra sig på annans vattenområde är vidsträckt. Det är t.ex. tillåtet att ro, segla, åka motorbåt eller vattenskidor, simma och vintertid gå på isen omedelbart utanför strandägarens bostadshus (jfr MÖD 2011:42). Länsstyrelsen anser även att hemfridszonen inte kan sträcka sig utanför fastighetens gränser. Anläggandet av bryggan medför således att ytterligare område tas i anspråk på bekostnad av allemansrättsligt tillgängligt område. Utvidgningen är mer än endast obetydlig.

I praxis har framkommit att även en breddning av en brygga medför mer än en endast marginell påverkan på strandskyddsintressena. Typiskt sett får en stor brygga anses ge ett större privatiserande intryck än en mindre sådan, särskilt om den är belägen i

närheten av enskild bebyggelse. En större brygga har även en större påverkan på det biologiska livet. Dispens enligt 7 kap. 18 c § första stycket 1 miljöbalken kunde således inte ges för en utökning av en brygganläggning (jfr Mark- och miljööverdomstolens dom den 7 maj 2015 i mål nr M 919-15).

Med anledning av det ovan anförda anser länsstyrelsen att det att bryggan uppförs i nära anslutning till befintlig bebyggelse snarare medför ett större privatiserande intryck, än om det t.ex. var fråga om en gemensam brygganläggning långt från befintlig bebyggelse. Enligt länsstyrelsen föreligger därför inte något särskilt skäl för bryggan.

Vidare anser länsstyrelsen att tomtplats för hela fastigheten inte ska bestämmas i samband med dispens för en brygga. För bryggor m.m. utanför hemfridszon bör tomtplats inte bestämmas då de inte är avhållande för allmänheten utanför hemfridszon eller tidigare bestämd tomtplats. För denna typ av anläggningar bör istället anges i vilken utsträckning mark- och vattenområde får användas för det avsedda ändamålet, se 7 kap. 18 f § andra stycket miljöbalken (jfr Naturvårdsverket, Strandskydd – en vägledning för planering och prövning, Handbok 2009:4 utgåva 2, Naturvårdsverket 2012, s. 139).

Nämnden har anfört i huvudsak följande: Bedömningen är att den tillkommande flytbryggan inte hindrar eller avhåller allmänheten från att beträda marken eller vattenytan utanför den ianspråktagna tomtplatsen eller bryggan. På den aktuella platsen finns heller inget växt- eller djurliv som med avseende på strandskyddets syften väsentligt kan påverkas av bryggan. Länsstyrelsens framförda åsikter i frågan utgör en påtagligt stor förändring i förhållande till det synsätt som tidigare utgjort grund för dispenser för privata bryggor utefter stränder som redan är ianspråktagna och saknar värde för strandskyddets syften. Lagstiftarens mening har aldrig varit att privata bryggor inte skulle kunna tillåtas i sådana lägen. En brygga är enligt miljöbalkspropositionen (prop. 1997/98:45) exempel på en anläggning och anordning som kan vara otillåten. Då stranden i det nu aktuella fallet redan är ianspråktagen och därmed saknar betydelse för allmänheten så har den lilla bryggan som förlänger den befintliga piren i sig ingen avhållande effekt för allmänheten. Nämnden har valt att ange

fastighetens nuvarande utsträckning som tomtplats för att särskilt tydliggöra att bryggan är belägen utanför tomtplatsen och att allmänheten har rättighet att röra sig fritt i vattenområdet utefter stranden och vid bryggan. Att man med båt eller skridskor inte kan åka precis där bryggan ligger avhåller inte allmänheten från att färdas utefter stranden. I det här fallet handlar det inte om att framkomligheten i ett smalt sund försvåras då Storsjön på platsen har stora vidder.

De prejudicerande rättsfall som länsstyrelsen hänvisar till måste ses utifrån förhållandena i de fallen och kan inte slentrianmässigt och urskillningslöst överföras till alla andra platser och situationer. Varje strandskyddsärende måste bedömas efter sina förutsättningar.

M.Z. har vidhållit vad hon tidigare anfört.

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSKÄL

Den aktuella flytbryggan ligger inom ett område där strandskydd råder, vilket innebär att sådana anordningar inte får uppföras men att dispens kan ges från förbudet om det föreligger särskilda skäl.

Nämnden och mark- och miljödomstolen har båda som särskilt skäl för dispens angett att området för bryggan redan har tagits i anspråk på ett sätt som gör att det saknar betydelse för strandskyddets syften enligt 7 kap. 18 c § första stycket 1 miljöbalken. Mark- och miljööverdomstolen delar underinstansernas bedömning att landområdet mellan byggnaderna och vattenlinjen får anses ianspråktaget. Men även om ett landområde i direkt anslutning till vatten är ianspråktaget ska vattenområdet normalt anses vara tillgängligt för allmänheten. Det har inte framkommit anledning att bedöma vattenområdet i detta fall på annat sätt.

Av utredningen i målet framgår att det tidigare funnits en brygga på platsen och att det av denna återstår en stenpir/brygga som är ca 4 m². Den ansökta flytbryggans storlek är 4 x 2,6 meter, dvs. 10,4 m² och med tillhörande landgång som är ca 4 meter lång och ca 1 meter bred blir det totalt ca 14 m². Bryggan utgör således en kraftig utökning av

den befintliga stenpiren/bryggan. Området kan inte anses redan ha tagits i anspråk på ett sätt som gör att det saknar betydelse för strandskyddets syften. Därför föreligger inte särskilda skäl för dispens enligt 7 kap. 18 c § första stycket 1 miljöbalken.

Nämnden hade i sitt beslut även angett att det föreligger särskilda skäl enligt 7 kap. 18 c § första stycket 3 miljöbalken, dvs. att området behövs för en anläggning som för sin funktion måste ligga vid vattnet och behovet inte kan tillgodoses utanför området. En brygga är i och för sig en anläggning som för sin funktion måste ligga vid vattnet. M.Z. är dock inte beroende av en brygga för att kunna nyttja sin fastighet eftersom den har landförbindelse. M.Z. har i målet anfört att vattennivån i sjön är reglerad och att hon behöver förlänga bryggan eftersom hon inte kan lägga till med båt vid stenpiren. För att dispens ska beviljas krävs det enligt praxis starka skäl för en brygga om de allmänna intressen som strandskyddet syftar till att tillgodose ska få stå tillbaka för det enskilda intresset av att ha en egen brygga (jfr bl.a. Mark- och miljööverdomstolens domar 2013-01-03 i mål nr M 6370-12 och 2014-05-09 i mål nr M 9186-13). Några sådana starka skäl har inte framkommit och inte heller något annat skäl för dispens. Därför ska mark- och miljödomstolens och nämndens beslut om strandskyddsdispens och tomtplatsbestämning upphävas och länsstyrelsens beslut fastställas.

Domen får enligt 5 kap. 5 § lagen (2010:921) om mark- och miljödomstolar inte överklagas.

I avgörandet har deltagit hovrättsråden Lars Borg och Roger Wikström, referent, tekniska rådet Karina Liljeroos samt hovrättsrådet Li Brismo.

Föredraganden har varit Aurora Svallbring.

ÖSTERSUNDS TINGSRÄTT
Mark- och miljödomstolen

DOM
2017-02-13
meddelad i
Östersund

Mål nr M 2105-16

KLAGANDE OCH MOTPART

Sandvikens kommun
Västra Gästriklands samhällsbyggnadsnämnd
811 80 Sandviken

KLAGANDE

M.Z.

MOTPART

Länsstyrelsen i Gävleborgs län
801 70 Gävle

ÖVERKLAGAT BESLUT

Länsstyrelsen i Gävleborgs läns beslut 2016-08-12 i ärende nr 526-3542-16, se
bilaga 1

SAKEN

Strandskyddsdispens avseende brygga samt beslutad tomtplatsbestämning på
X i Sandvikens kommun

DOMSLUT

1. Mark-och miljödomstolen avvisar överklagandet av Sandvikens kommun
Västra Gästriklands samhällsbyggnadsnämnd.
 2. Mark-och miljödomstolen bifaller M.Z.s överklagande och upphäver
länsstyrelsens beslut och fastställer Västra Gästriklands samhällsbyggnadsnämnds
beslut den 27 april 2016, dnr VGS-BY-2016-2, att bevilja ansökan om
strandskyddsdispens.
-

Dok.Id 258569

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 708 831 28 Östersund	Storgatan 6	063-15 06 00 E-post: mmd.ostersund@dom.se www.ostersundstingsratt.domstol.se	063-15 06 88	måndag – fredag 08:00-16:00

BAKGRUND

M.Z. ansökte om strandskyddsdispens för förlängning av en befintlig brygga med en flytbrygga på fastigheten X i Sandvikens kommun.

Västra Gästriklands Samhällsbyggnadsnämnd (nämnden) beviljade ansökan, **bilaga 2**. Länsstyrelsen i Gävleborgs län (länsstyrelsen) överprövade ärendet och upphävde den meddelade strandskyddsdispensen.

M.Z. och nämnden har överklagat länsstyrelsens beslut till mark- och miljödomstolen.

Fastigheten X om 1 700 m² ligger på en liten udde vid Storsjön.

Fastigheten ligger inte inom detaljplanelagt område och omfattas inte av områdesbestämmelser. Den södra fastighetsgränsen utgörs av skogsmark, den östra av en bebyggd fastighet och västra och norra delen av vatten. Uppfört på fastigheten finns ett fritidshus, några byggnader samt en stenpir som går ut någon meter i vattnet. M.Z. har ansökt om strandskyddsdispens om förlängning med en flytbrygga om 2,6 x 4 meter, 10,4 m² och mittsektionen mellan stenpiren och flytbryggan utgörs av en meter bred landgång i luften.

YRKANDEN M.M.

M.Z. har yrkat att mark- och miljödomstolen ska upphäva länsstyrelsens beslut och fastställa nämndens beslut om strandskyddsdispens. Till stöd för sin talan har hon givit in fotografier och kartsnitt, samt utöver vad som anförts vid underinstanserna, anför i huvudsak följande. Hon anser att länsstyrelsen gjort en totalt felaktig bedömning i det aktuella ärendet och åberopar och hänvisar till samma grunder som nämnden anför. Fritidsfastigheten ligger vid Storsjön, en reglerad sjö. Den befintliga bryggan har blivit svårt åtgången av många vintrar och reglering, återstoden av bryggan utgörs av en tre meter bred stenpir. Bryggan ska förlängas med en mittsektion, en cirka en meter bred landgång som inte ligger i vattnet samt en flytbrygga, vilket utgör 10,4 m² i vattnet. Flytbryggans främsta användningsområde är tänkt att vara för förtöjning av båt och för bad. Bryggans storlek är anpassad till båtplats för de minsta båtarna på cirka 3,5-4 meter. Bryggans bredd

(2,6 m) är smalare än den befintliga bryggan/stenpiren vilket bör anses vara inom rimliga gränser. Det finns ingen fastighet i närheten vilken störs av flytbryggan.

Länsstyrelsen har övertolkat flytbryggans storlek, inverkan på faunan och påverkan för andra människor i Storsjön. Det är stora skillnader i förutsättningarna i de rättsfall som länsstyrelsen hänvisar till, länsstyrelsen har hänvisat bl.a. till MÖD 2011:42 där den aktuella fastigheten ligger i en del av Stockholms skärgård med hög trafikintensitet. Bland de båtar som nämns i rättsmålet finns de största finlandsbåtarna, rättsfallet avsåg dock en betydligt större brygga som torde inverka på andra personers nyttjande av vattnet i en betydligt större utsträckning jämfört med det aktuella fallet. Den aktuella delen av Storsjön ligger vid är en större vik som har ytterst lite båttrafik i dagsläget. Farleden ligger på andra sidan viken, vilket gör att de båtar som nyttjar området påverkas i ytterst begränsad omfattning av flytbryggan, den syns inte från farleden. På botten invid bryggan finns många större stenar, vilket i dagsläget gör det svårt för allmänheten att föra en båt nära strandlinjen. Det finns inte någon alternativ möjlighet att inom ett rimligt avstånd från fastigheten tillgodose det enskilda intresset för en brygga till fastigheten. Hon anser att flytbryggans storlek om 10 kvm är så pass liten att den har ytterst liten inverkan på faunan och allmänhetens tillgänglighet till Storsjön.

Nämnden har yrkat att mark- och miljödomstolen ska upphäva länsstyrelsens beslut och fastställa den av nämnden medgivna dispensen inklusive tomtplatsavgränsning. I andra hand yrkas att mark- och miljödomstolen överlämnar avgörandet till mark- och miljööverdomstolen som ett principiellt ärende som är viktigt för att mark- och miljödomstolarna, länsstyrelserna och kommunerna ska få vägledning inför framtida bedömningar av liknande frågor. Till stöd för sin talan har nämnden i huvudsak anfört följande. Det nu aktuella målet är av en principiellt mycket stor betydelse och utgör en påtagligt stor förändring i förhållande till det synsätt som tidigare utgjort grund för dispenser för privata bryggor utefter stränder som redan är ianspråktagna och saknar värde för strandskyddets syfte. Naturvården är en kommunal angelägenhet som samhällsbyggnadsnämnden har skäl att företräda när ett beslut på något sätt går emot det allmänna intresset (jämför MÖD 2008:33). Det är ett allmänt

intresse för medborgarna på vilka grunder strandskyddslagen tillämpas och att avvägningen mellan allmänna och enskilda intressen ges rimliga proportioner i enlighet med lagstiftningen. I det nu aktuella fallet anser nämnden att länsstyrelsen har övertolkat lagstiftningen och har bortsett från 7 kap. 25 § miljöbalken och står inte i överensstämmelse med strandskyddets syften. Det kan komma att påverka strandskyddet i negativ riktning så att allmänheten utför sina åtgärder utan att ansöka om strandskyddsdispens.

Länsstyrelsens resonemang att strandskyddsfrågor inte får hanteras slentrianmässigt leder istället till att alla ansökningar gällande bryggor avvisas, utan att bedömning görs i varje enskilt fall. De prejudicerande rättsfall som domstolarna har avgjort och som länsstyrelsen hänvisar till måste ses utifrån de förhållanden och specifika omständigheter som råder på platsen i respektive fall. Länsstyrelsen har som överprövande myndighet lagt en mycket hög ribba som avsevärt begränsar nämndens möjligheter att i framtiden på ett rimligt sätt över huvud taget kunna hantera dispensprövning av bryggor i enlighet med det nämnden bedömer vara lagstiftningens syften.

Nämnden anser att länsstyrelsen gör en totalt felaktig bedömning i det aktuella ärendet. Den redan befintliga bryggan/stenpiren kommer att få en ytterst sparsam tillbyggnad med en smal landgång och en liten flytbrygga på endast 10 kvm (4m x 2,6 m). Det kan ifrågasättas om den lilla tillkommande flytbryggan i det här aktuella fallet överhuvudtaget har en sådan påverkan på strandskyddet att den behöver genomgå en dispensprövning. Det befintliga fritidshuset med sin tomtplats och upplevda hemfridszon utefter stranden medför att platsen inklusive stranden är helt och hållet ianspråktaget för privat bruk. Stranden saknar i detta fall betydelse för strandskyddets syften. Att man med båt eller skridskor inte kan åka precis där bryggan ligger avhåller inte allmänheten att färdas utefter stranden. I det här fallet handlar det inte om framkomligheten i ett smalt sund, då Storsjön på platsen har stora vidder. Det finns inte någon alternativ möjlighet att inom ett rimligt avstånd från fastigheten tillgodose det enskilda intresset för en brygga till fastigheten.

Länsstyrelsen har bestridit ändring och anfört i huvudsak följande. Man bör fästa vikt vid hur allmänheten normalt reagerar på en anläggning, oavsett om den faktiskt utökar tomten eller inte (se Bengtsson m.fl., Miljöbalken - En kommentar, 1 januari 2016, Zeteo, kommentar till 7 kap. 15 § miljöbalken). Bryggan kommer att vara väl synlig och ta i anspråk en inte obetydlig yta, varför den typiskt sett kan hindra eller avhålla allmänheten (jämför MÖD 7 maj 2012, mål nr M 9143-11). När det gäller den aktuella tillbyggnaden av befintlig brygga/stenpir med en flytbrygga så är den del av flytbryggan som ligger i vattnet rätteligen 10,4 m², dock ska även landgången ovan vattnet om 4 x 2 meter ingå i bryggan som sammantaget verkar avhållande på allmänheten. Regleringen i 7 kap. 25 § miljöbalken medför inte en möjlighet att meddela dispens med beaktande av andra omständigheter än de som anges i 7 kap. 18 c-d § miljöbalken (jämför MÖD 2013:37).

DOMSKÄL

Mark- och miljödomstolen tar inledningsvis ställning till om nämnden har talerätt i målet.

Kan nämnden överklaga länsstyrelsens beslut?

I det fallet att länsstyrelse har ändrat en av kommun beviljad strandskyddsdispens har normalt kommun inte rätt att överklaga ett sådant beslut. Frågan har prövats bl.a. av Mark- och miljööverdomstolen i mål MÖD 2009:23.

I 16 kap. 12 § första stycket miljöbalken föreskrivs att överklagbara domar eller beslut får överklagas av den som domen eller beslutet angår, om avgörandet gått honom eller henne emot.

I praxis har kommunala nämnder tillerkänts klagorätt när ett av nämnden meddelat förpliktande beslut eller ett avslagsbeslut ändrats eller upphävts. Däremot har kommunala nämnder normalt inte tillerkänts rätt att överklaga ett beslut varigenom ett av nämnden meddelat gynnande beslut ändrats eller upphävts (se t.ex. RÅ 1997 not 269 och MÖD 2008:33).

Ett undantag från de ovan redovisade huvudreglerna gäller när en enskild överklagat en kommunal nämnds beslut till domstol. I sådana fall blir nämnden motpart till den enskilde enligt 7 a § förvaltningsprocesslagen. I egenskap av motpart har nämnden rätt att överklaga även en dom eller ett beslut som ändrar eller upphäver ett av nämnden meddelat gynnande beslut (se t.ex. RÅ 1999 not 17 och MÖD 2003:19).

Som anges i 16 kap. 12 § första stycket 4 miljöbalken, kan en kommunal nämnd också ha rätt att överklaga enligt vad som är särskilt föreskrivet i balken eller i föreskrifter meddelade med stöd av balken.

I förevarande fall har länsstyrelsen upphävt ett av nämnden meddelat gynnande beslut. Fråga är om länsstyrelsens beslut har gått emot de allmänna intressen som nämnden har att företräda.

Mark- och miljödomstolen bedömer dock nämndens överklagande inte anger sådana allmänna intressen som nämnden har att beakta. Nämnden överklagande ska därför avvisas.

Strandskyddsdispens

Tillämpliga bestämmelser framgår av länsstyrelsens beslut. Av ingivna handlingar, tydliga fotografier och kartskisser finner mark- och miljödomstolen att förutsättningarna på platsen framgår med tydlighet och att bedömning kan ske på handlingarna.

Fastigheten är belägen på en liten udde i en vik invid Stordjupet i Storsjön, Sandvikens kommun, omgiven av skog, myr och äng. Av utredningen framgår att på fastigheten finns ett antal byggnader; ett fritidshus med veranda, friggebodar, bastu och förråd. Fritidshuset ligger cirka 10 meter från vattenlinjen. Marken mellan byggnaderna och vattenlinjen nyttjas som tomtmark och har en anlagd gräsmatta. Strand- och vattenlinjen består av storsten, sand, gräs, vass etc. Bakom byggnaderna finns träd och buskar. Det finns ingen höjdskillnad, terränghinder, vegetation eller annat avgränsande mot stranden och vattnet. På stranden finns en björk och en stenpir som är cirka tre meter bred och fyra meter lång. En landgång i trä på ett par

meter med cirka en meters bredd leder från stenpiren till flytbryggan. Flytbryggans storlek i vattnet är 10,4 m² och är förtöjd med kättingar i strandpiren. Av handlingarna framgår att vattendjupet invid stenpiren är så lågt att det inte går att angöra/förtöja en båt på platsen. Botten vid bryggans närområde har många större stenar vilket gör det svårt för allmänheten att föra en båt nära strandlinjen vid den aktuella flytbryggan.

En brygga är en anläggning som även kan inverka på ett sätt som avhåller allmänheten från att beträda ett område där den annars skulle få färdas fritt enligt 7 kap. 15 § 2 p. miljöbalken. Bryggan kräver strandskyddsdispens. Det särskilda skäl som gjorts gällande avseende bryggan är att det område som dispensen avser redan har tagits i anspråk på ett sätt som gör att det saknar betydelse för strandskyddets syften enligt 7 kap. 18 c § 1 p. miljöbalken och det ska enligt förarbetena vara fråga om ett lagligt ianspråktagande. Det har anförts att stenpiren utgjort del av en brygga som har blivit hårt åtgången av många vintrar och att det som finns kvar av den är den befintliga stenpiren. För att särskilda skäl för en ersättningsbrygga ska kunna föreligga krävs dels att den planerade bryggan i huvudsak har motsvarande storlek, utformning och syfte som den brygga som den är avsedd att ersätta, dels att ansökan om strandskyddsdispens görs inom en inte allt för lång tid från det att behovet av en ersättningsbrygga uppstod.

Mark- och miljödomstolens bedömning

Fritidshuset har fönster och altan och även övriga byggnader har en helt öppen utsikt mot sjön med ett avstånd om cirka 10 meter till vattenlinjen. På det öppna området mellan byggnaderna och vattenlinjen finns en gräsmatta och kanten mot vattnet bestående av gräs och sten. Det finns inte någon avgränsning eller avskärmning mot vattnet som gör att allmänheten har någon tillgänglighet till strand på fastigheten, inte någon vegetation, terrass eller annat. Mark- och miljödomstolen gör bedömningen att området mellan byggnaderna och vattenlinjen är helt och hållet ianspråktaget för privat bruk och därmed utgör ett område som allmänheten inte har tillgång till.

Förlängningen av befintlig brygga och flytbrygga är tydligen redan byggda. Av bilder och ritningar framstår dessa som lagom tilltagna för att t.ex. kunna angöra en mindre båt, på grund av rådande bottenförhållanden.

Även om vattenområdet utanför strandlinjen ingår i denna fastighet, kan vattenområdet vara allemansrättsligt tillgängligt. Mot bakgrund av grundförhållandena i vattnet innebär uppförandet av den ansökta förlängningen av bryggan/stenpiren en marginell förändring för allmänhetens tillgänglighet. Med hänsyn till den befintliga bebyggelsens lokalisering och användning bedömer mark- och miljödomstolen att bryggan kommer att placeras på ett område som redan tagits i anspråk på ett sätt som gör att det saknas betydelse för strandskyddets syften, vilket därmed utgör särskilt skäl vid prövningen av strandskyddsdispens enligt 7 kap. 18 c § p.1 miljöbalken. Vid en proportionalitetsbedömning med anförda förhållanden och då inget framkommit om påverkan på djur- och växtlivet ska strandskyddsdispens beviljas för den ansökta bryggan. Överklagandet ska således bifallas.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 3 (DV427)

Överklagande senast den 6 mars 2017. Prövningstillstånd krävs.

På mark- och miljödomstolens vägnar

Lars-Göran Bennmarker

I domstolens avgörande har deltagit chefsrådmannen Lars-Göran Bennmarker, ordförande, och tekniska rådet Lars-Gunnar Sjölund. Föredragande har varit beredningsjuristen Britt Inger Johansson.